

424

Wyrażenia kluczowe: pełnomocnictwo, zakres pełnomocnictwa procesowego do prowadzenia sprawy przed sądem polubownym, kara umowna, wyliczenie kar umownych, nienależyte wykonanie umowy, wymagalność roszczenia, przedawnienie.

Podsumowanie: Powód złożył przeciwko Pozwanemu pozew o zapłatę z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu kar umownych za opóźnienie w dostarczaniu towarów oraz jakość serwisu, a także z tytułu sprzedaży Pozwanemu palet. Powód wskazał, że roszczenia wynikają z relacji wynikającej z Umowy handlowej na podstawie której Pozwany dostarczał – w oparciu o jednostkowe zamówienia - różne towary do sklepów prowadzonych przez Powoda. Na kwotę dochodzoną Pozwem składały się trzy roszczenia: 1) roszczenie z tytułu kary umownej za opóźnienia w dostawach 2) roszczenie z tytułu kary umownej za jakość serwisu oraz 3) roszczenie z tytułu sprzedaży palet przez Powoda Pozwanemu.

Skład Orzekający uwzględnił powództwo Powoda w całości oraz zasądził od Pozwanego na rzecz Powoda koszty postępowania arbitrażowego.

Tezy:

1. Do pełnomocnictwa procesowego do prowadzenia sprawy przed sądem polubownym nie formułuje się wymogu posługiwania się pełnomocnictwem szczególnym.
2. Treść pełnomocnictwa z którego wynika szerokie umocowanie do reprezentowania Powoda w różnych postępowaniach – nie tylko przed sądami powszechnymi - ale także innymi, które pełnią podobną funkcję - obejmuje także postępowanie przed sądem polubownym.
3. §16 ust. 2 lit. b Regulaminu stawia się jedynie wymóg „oznaczenia pełnomocnika”, co oznacza, że dla prawidłowego umocowania pełnomocnika do działania w imieniu strony wystarczające jest wskazanie tegoż pełnomocnika jako umocowanego do występowania w danym postępowaniu w takim charakterze. Spełnienie żadnych innych wymogów formalnych nie jest konieczne.
4. W związku z nowelizacją art. 118 k.c. w brzmieniu znowelizowanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw termin przedawnienia roszczeń przedłużył się do końca roku kalendarzowego, w którym upływałby licząc w latach.

5. Zasada przedłużania terminu przedawnienia do końca roku kalendarzowego dotyczy wszystkich terminów przedawnienia nie krótszych niż dwa lata, a więc także wynoszących dokładnie dwa lata, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie.
6. Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zd. 2 k.c.). Termin przedawnienia rozpoczyna zatem bieg od chwili, w której wierzyciel (Powód) mógł najwcześniejszym wezwać dłużnika (Pozwanego) do zapłaty kar umownych. Regułę tą należy jednak stosować w sposób harmonizujący z relacją gospodarczą stron ukształtowaną umową, w tym postanowieniami dotyczącymi naliczania kar umownych. W relacji handlowej, której – jak ma to miejsce w ocenianym stanie faktycznym - istotą jest stała współpraca handlowa stron nakierowana na okresowe, powtarzające się dostarczanie towarów, strony uprawnione są do ustanowienia procedury zbiorczego naliczania kar umownych za okres minionego roku kalendarzowego. Taka praktyka jest uzasadniana potrzebami praktyki obrotu. Naliczanie kar umownych za każdą pojedynczą zwłokę tudzież niezgodności ilościowe w dostawach – w sytuacji w której w roku kalendarzowym takich dostaw jest kilkadziesiąt – byłoby wysoce niepraktyczne.

Wyrok
SĄDU ARBITRAŻOWEGO
przy
Konfederacji Lewiatan

wydany w Warszawie dnia 31 lipca 2020 r.

Zespół Orzekający Sądu Arbitrażowego przy Konfederacji Lewiatan w Warszawie w składzie:

arbitr przewodniczący: **ZM**
arbitrzy: **SA**
SJ

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2020 r.

sprawy z powództwa wytoczonego przez stronę powodową:

Y „Powód”

Przeciwko stronie pozwanej:

Z ... „Pozwany”

o zapłatę kwoty **X zł**

działając zapisu na sąd polubowny zamieszczonego w § 9 pkt 8 Umowy handlowej zawartej 15 listopada 2015 r. na sąd polubowny [dalej: "Zapis na sąd polubowny"] oraz na Regulaminu Sądu Arbitrażowego przy Konfederacji Lewiatan z dnia 1 marca 2012 r. ze zmianami obowiązującymi od dnia 23 marca 2015 r. oraz 8 maja 2017 r. [dalej: „Regulamin”].

orzeka:

I. Zasądza od Z ... na rzecz Powoda Y kwotę X zł [słownie: X] wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi w następujący sposób:

- a) dla kwoty X zł od 10 marca 2017 r. do dnia zapłaty,**
- b) dla kwoty X zł od 13 marca 2017 r. do dnia zapłaty,**
- c) dla kwoty X zł od 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty.**

III. Zasądza od Z na rzecz Powoda Y kwotę X zł [słownie: X] netto tytułem zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego.

IV. Zasądza od Z na rzecz Powoda Y kwotę X zł [słownie: X] tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

I. Żądania i wnioski Powoda

Pismem z dnia 11 grudnia 2019 r. (doręczonym do Sądu Arbitrażowego przy Konfederacji Lewiatan [dalej: „SA Lewiatan”] w dniu 1 grudnia 2019 r.) Powód złożył przeciwko Pozwanemu pozew o zapłatę kwoty X zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu kar umownych za opóźnienie w dostarczaniu towarów oraz jakoś serwisu, a także z tytułu sprzedaży Pozwanemu palet. Powód wskazał, że odsetki należy liczyć od dnia wymagalności roszczenia, nie precyzując jednakże wprost dat, w których roszczenia stały się wymagalne.

Powód wskazał, że roszczenia wynikają z relacji wynikającej z Umowy handlowej zawartej 15 listopada 2015 r. („Umowa”), na podstawie której Pozwany dostarczał – w oparciu o jednostkowe zamówienia - różne towary do sklepów prowadzonych przez Powoda.

W Pozwie, Powód złożył wnioski o przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do Pozwu oraz przesłuchanie świadków w osobach pana P. F. i W. G.

Powód wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania arbitrażowego oraz kosztów zastępstwa procesowego zgodnie ze spisem kosztów.

Na kwotę dochodzoną Pozwem składają się trzy roszczenia: 1) roszczenie z tytułu kary umownej za opóźnienia w dostawach za rok 2016 w wysokości X zł, 2) roszczenie z tytułu kary umownej za jakoś serwisu (niezgodne z zamówieniami ilości dostarczonych towarów) za rok 2016 w wysokości X zł, oraz 3) roszczenie z tytułu

sprzedaży palet przez Powoda Pozwanemu w ramach współpracy w markecie B. Szczecin w wysokość X zł.

W Replice z dnia 29 maja 2020 r. Powód złożył dodatkowo wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do Repliki oraz o przeprowadzenie dowodu ze świadka S. J..

Ponadto, Powód w Replice wskazał, że alternatywną podstawą dla roszczenia kwoty X zł (w razie nieuwzględnienia podstawy umownej) jest bezpodstawne wzbogacenie Pozwanego kosztem Powoda.

II. Żądania i wnioski Pozwanego

Pozwany złożył Odpowiedź na pozew z dniem 23 stycznia 2019 r. (doręczonym do SA Lewiatan 27 stycznia 2019 r.), podnosząc w pierwszej kolejności formalny zarzut nienależytego umocowania Powoda w postępowaniu arbitrażowym i wnosząc o zwrot Pozwu, a w drugiej kolejności, alternatywnie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń a także ich niezasadność. W szczególności Pozwany podkreślił, że roszczenia nie zostały przez Powoda udowodnione. Pozwany wniósł o oddalenie części wniosków dokumentowych Powoda i dowodu z przesłuchania świadków. Jednocześnie Pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodów z części dokumentów dołączonych do Pozwu, a także z dokumentów dołączonych do Odpowiedzi na Pozew.

W Duplice Pozwany podtrzymał wszystkie swoje dotychczasowe twierdzenia. Wniósł o przeprowadzenie dowodów z części dokumentów dołączonych do Repliki Powoda. Jednocześnie Pozwany wniósł o oddalenie dowodów z pisemnych zeznań świadków dołączonych do Repliki, jak również dowodu z dokumentu zawierającego tabelaryczne zestawienie „Dostawy Niemce 2016 – jakość dostaw i opóźnienie”. Pozwany ponowił twierdzenie, że roszczenia Pozwanego pozostają nieudowodnione, ponieważ Powód nie wykazał, że konkretne dostawy zostały zrealizowane w sposób niezgodny (pod kątem terminu i ilości) ze złożonymi przez Powoda zamówieniami.

III. Postępowanie arbitrażowe

Strona Powodowa wskazała na arbitra ... Pozwana wskazała jako arbitra .... Arbitrzy wybrali na arbitra przewodniczącego .... Strony nie wniosły zastrzeżeń do tak ukonstytuowanego składu Sądu Arbitrażowego.

W dniu 12 maja 2020 r. Zespół Orzekający wydał Postanowienie Nr 1 („Postanowienie organizacyjne”), ustalając kalendarz postępowania oraz reguły postępowania dotyczące terminów, doręczeń i inne kwestie procesowe. Treść postanowienia była konsultowana ze stronami. Powodowi wyznaczono termin na replikę wraz z pisemnymi zeznaniami świadków na dzień 1 czerwca 2020 r., zaś Pozwanemu termin na duplikę (wraz z ewentualnymi pisemnymi zeznaniami świadków, gdyby Pozwany uznał je za potrzebne) na dzień 10 czerwca. Na dzień 19 czerwca zaplanowano rozprawę ustną, jak również wyznaczono ostateczny (jednoczesny) termin dla stron do zgłaszania nowych dowodów. Z uwagi na panującą w kraju epidemię COVID-19, a także potrzebę redukcji kosztów postępowania, ustalono, że rozprawa odbędzie się w formie posiedzenia online. Za zgodą stron Zespół Orzekający przyjął, że dalsza korespondencja w sprawie odbywać się będzie wyłącznie za pośrednictwem poczty elektronicznej (pisma składane jako skany w załącznikach do wiadomości email).

Pismem z 29 maja 2020 r. Powód złożył replikę na odpowiedź na pozew wraz z pisemnymi zeznaniami świadków wnioskowanych w Pozwie. Do repliki Powód dołączył obszerną dokumentację wewnętrzną w formie skanów dokumentów oraz plików elektronicznych.

Pismem z dnia 10 czerwca 2020 r. Pozwany złożył duplikę na pismo Powoda z 29 maja 2020 r.

W dniu 19 czerwca 2020 r. odbyła się rozprawa online, na której stawili się: za stronę powodową radca prawny Rafał Szczęsny, zaś za stronę pozwaną radca prawny Ewa Królik. Ponieważ żadna ze stron nie wniosowała o przesłuchanie świadków na rozprawie, Zespół Orzekający odstąpił od ich ustnego przesłuchania, choć byli oni gotowi zeznawać w dniu rozprawy. Z rozprawy sporządzono zapis video, który udostępniony został stronom, a także skrócony protokół (w aktach sprawy).

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2020 r. Zespół Orzekający zamknął rozprawę, uznając sprawę za wystarczająco wyjaśnioną. Obydwie strony złożyły spis kosztów poniesionych w celu zapewnienia prawidłowej reprezentacji w niniejszym postępowaniu.

IV. Właściwość Sądu Arbitrażowego

Właściwość Sądu Arbitrażowego wynika z zapisu na sąd polubowny zamieszczonego w § 9 pkt 8 Umowy. Zgodnie z jego brzmieniem:

„W przypadku sporu Strony będą dążyć do polubownego załatwienia sprawy. W sprawach nie rozstrzygniętych właściwy dla rozpoznania sporu oraz wszelkich innych sporów powstałych pomiędzy stronami wynikających z niniejszej Umowy lub pozostających w związku z nią, jak również sporów wynikających z dotychczasowej współpracy stron w oparciu o wcześniej zawierane umowy handlowe i dystrybucyjne będą rozstrzygane wyłącznie przez sąd polubowny działający przy Sądzie Arbitrażowym Lewiatan w Warszawie zgodnie z postanowieniami regulaminu tego Sądu. Wszystkie spory będą rozstrzygane przez zespół orzekający składający się z trzech arbitrów”.

Właściwość Sądu Arbitrażowego Lewiatan nie była kwestionowana przez żadną ze stron na jakimkolwiek etapie postępowania.

V. Zarzut niewłaściwego umocowania pełnomocnika Powoda

a. Stanowiska stron

W ocenie Pozwanego pełnomocnik Powoda nie był prawidłowo umocowany do wniesienia w imieniu Powoda pozwu przed Sądem Arbitrażowym Lewiatan ponieważ pełnomocnictwo załączone do pozwu ma charakter ogólny i swym zakresem obejmuje jedynie: „reprezentację przed sądami powszechnymi, a także przed organami administracyjnymi, osobami fizycznymi oraz „innymi podmiotami”. Zdaniem Pozwanego nie można uznać, że w wyrażeniu „inne podmioty” mieści się również umocowanie do działania przed Sądem Arbitrażowym. W tym zakresie

pełnomocnictwo winno mieć charakter szczególny. W konsekwencji, w ocenie Pozwanego pozew nie czyni zadość warunkom formalnym określonym w § 16 ust. 2 lit. b) Regulaminu, wobec czego winien podlegać zwrotowi, zaś Sąd Arbitrażowy, zaniechawszy wezwania, Powoda do uzupełnienia braku, naruszył §17 ust. 1 i 2 Regulaminu.

W odpowiedzi na ten zarzut Powód podniósł, że obowiązek przedłożenia pełnomocnictwa szczególnego lub rodzajowego istnieje w odniesieniu do czynności dokonania zapisu na sąd polubowny, nie zaś przy samym reprezentowaniu strony przed sądem polubownym. Podkreślił ponadto, że pojęcie „inne podmioty” miało w zamiarze udzielającego pełnomocnictwo także reprezentację Powoda w postępowaniach przed sądami arbitrażowymi. Nadto, Powód załączył do Repliki oświadczenie, podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentacji Powoda, zgodnie z którym pełnomocnictwo ogólne udzielone w dniu 16 kwietnia 2019 r. obejmuje również umocowanie pełnomocnika do reprezentowania Powoda również przed sądami arbitrażowymi, w szczególności do działania w niniejszej sprawie.

b. Rozstrzygnięcie Zespołu Orzekającego

Sformułowany przez Pozwanego zarzut niewłaściwego umocowania pełnomocnika Powoda nie zasługuje na uznanie. Po pierwsze, rację ma Powód wskazując, że w odniesieniu do pełnomocnictwa procesowego do prowadzenia sprawy przed sądem polubownym nie formułuje się wymogu posługiwania się pełnomocnictwem szczególnym. Po drugie, należy zauważyć, że z treści pełnomocnictwa, które dołączył do Pozwu powód, wynika szerokie umocowanie do reprezentowania Powoda w różnych postępowaniach – nie tylko przed sądami powszechnymi - ale także innymi, które pełnią podobną funkcję, co niewątpliwie obejmuje także postępowanie przed sądem polubownym. Po trzecie, wbrew sugestii Pozwanego, w §16 ust. 2 lit. b Regulaminu stawia się jedynie wymóg „oznaczenia pełnomocnika”. Wynika z tego, że dla prawidłowego umocowania pełnomocnika do działania w imieniu strony wystarczające jest wskazanie tegoż pełnomocnika jako umocowanego do występowania w danym postępowaniu w takim charakterze. Spełnienie żadnych innych wymogów formalnych nie jest konieczne. Zasada ta doznaje ograniczenia wyłącznie w przypadkach, w których istnieje uzasadnione podejrzenie, że pełnomocnik występuje w postępowaniu wbrew woli swego mocodawcy. Taki przypadek nie zachodzi oczywiście w niniejszej sprawie, czego najlepszym dowodem jest oświadczenie o potwierdzeniu pełnomocnictwa dołączone przez Powoda do Repliki. Należy podkreślić, że przepisy i praktyka obowiązujące w sądach powszechnych nie znajdują tu zastosowania (por. art. 1184§2 zd. 2 k.p.c.). Sąd Arbitrażowy nie był zatem zobowiązany do wezwania Powoda do uzupełnienia braków formalnych i nie naruszył §17 Regulaminu tego nie czyniąc.

VI. Przedawnienie roszczeń

a. Stanowiska stron

W stosunku do wszystkich trzech roszczeń Pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał on, że do umowy dostawy (z którą w jego ocenie mamy do czynienia w niniejszej sprawie) stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży, w tym dotyczące przedawnienia roszczeń, co oznacza, że do roszczeń wynikających z Umowy zawartej między stronami stosuje się 2-letni okres przedawnienia zgodnie z art. 554 k.c. W zakresie kar umownych, Pozwany podniósł, że z uwagi na jej akcesoryjny charakter, roszczenia o zapłatę kary umownej przedawniają się w terminie przewidzianym dla roszczeń odszkodowawczych wynikających z określonego stosunku. W kontekście umowy sprzedaży oznacza to, że zastosowanie znajduje 2-letni termin przedawnienia. Zdaniem Pozwanego, w ocenianym stanie faktycznym roszczenia o kary umowne przedawniły się najpóźniej z dniem 8 kwietnia 2019 r. (licząc 14-dniowy termin od dnia doręczenia Pozwanemu noty księgowej), zaś roszczenie o zapłatę ceny palet – najpóźniej 30 marca 2019 r. (licząc 14-dniowy termin od dnia doręczenia faktury). Pozew wniesiono zaś dopiero w grudniu 2019 r. a więc, w ocenie Pozwanego, po terminie.

W Replie Powód podniósł argumenty wskazujące na terminowe wniesienie powództwa. Powód zgodził się, że do jego roszczeń zastosowanie znajduje 2-letni termin przedawnienia wynikający z art. 554 k.c. Zanegował jednakże aby termin ten upłynął w niniejszej sprawie przed dniem wniesienia powództwa. Zdaniem Powoda, termin przedawnienia jego roszczeń upływa, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 118 k.c., „ostatniego dnia roku kalendarzowego”, tj. w niniejszej sprawie dnia 31 grudnia 2019 r. W świetle znowelizowanych przepisów Kodeksu cywilnego, termin przedawnienia roszczeń przedłuża się bowiem do końca roku kalendarzowego. Powód podkreślił ponadto, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw: „do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (zmieniającym art. 118 k.c.) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”, a więc przepisy nowe. Skoro zatem termin przedawnienia roszczeń Powoda upływał 31 grudnia 2019 r. to pozew wniesiony 11 grudnia 2019 r. skutecznie bieg tego terminu przerwał.

Odpowiadając na powyższe w Duplice, Pozwany nie zanegował zasadności stosowania przepisu art. 118 k.c. w znowelizowanym brzmieniu. Podniósł jednakże, że bieg przedawnienia roszczeń o zapłatę kar umownych w niniejszej sprawie rozpoczął się od daty wymagalności roszczenia rozumianego jako dzień, w którym Powód mógł uznać, że realizowane przez Pozwanego usługi są wadliwe. Opóźnienie Powoda w naliczeniu kary (w roku następującym po roku, za który kary są naliczane) nie wpływa na rozpoczęcie biegu tego terminu. W ocenie zatem Pozwanego, jeśli Powód otrzymał wadliwy jakościowo lub opóźniony towar w 2016 r. i z tego powodu chciał naliczyć kary umowne, to termin przedawnienia roszczeń o te kary rozpoczął bieg dla każdej kary (za każdą dostawę) osobno, bezpośrednio po wykonaniu danej dostawy, nie zaś od chwili, w której Powód (w lutym 2017 r.) naliczył kary w rozliczeniu za cały rok 2016.

b. Rozstrzygnięcie Zespołu Orzekającego

Zarzut przedawnienia roszczeń Powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zespół Orzekający podziela pogląd Powoda, że do oceny przedawnienia jego roszczeń zastosowanie znajduje art. 118 k.c. w brzmieniu znowelizowanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw. Wskazuje na to brzmienie art. 5 ust. 1 tej ustawy. W doktrynie celnie wyjaśniono, że: „Oznacza to, że w odniesieniu do tych roszczeń [tj. już istniejących, a jeszcze nie przedawnionych w dniu wejścia w życie ustawy] terminy wynoszące co najmniej dwa lata upływają na koniec roku kalendarzowego, zostają zatem z chwilą wejścia w życie ustawy przedłużone” (P. Machnikowski, w: P. Machnikowski, E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 9, Warszawa 2019, uwagi do art. 118). Bez wątplenia roszczenia Powoda istniały w chwili wejścia w życie ustawy zmieniającej (tzn. 9.7.2018 r.), a nie były jeszcze wtedy przedawnione. Termin ich przedawnienia przedłużył się zatem do końca roku kalendarzowego, w którym upływałby licząc w latach, a więc do dnia 31 grudnia 2019 r. Należy także podkreślić, że zasada przedłużania terminu przedawnienia do końca roku kalendarzowego dotyczy wszystkich terminów przedawnienia nie krótszych niż dwa lata, a więc także wynoszących dokładnie dwa lata, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie.

Zespół Orzekający nie podziela także stanowiska Pozwanego w kwestii początku biegu terminu przedawnienia roszczeń o kary umowne. Należy zgodzić się, że w stosunku do kar umownych takich jak dochodzone przez Powoda w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje reguła określona w art. 120§1 zd. 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem: jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zd. 2 k.c.). Termin przedawnienia rozpoczyna zatem bieg od chwili, w której wierzyciel (Powód) mógł najwcześniejszym wezwać dłużnika (Pozwanego) do zapłaty kar umownych. Regułę tą należy jednak stosować w sposób harmonizujący z relacją gospodarczą stron ukształtowaną umową, w tym postanowieniami dotyczącymi naliczania kar umownych. W relacji handlowej, której – jak ma to miejsce w ocenianym stanie faktycznym - istotą jest stała współpraca handlowa stron nakierowana na okresowe, powtarzające się dostarczanie towarów, strony uprawnione są do ustanowienia procedury zbiorczego naliczania kar umownych za okres minionego roku kalendarzowego. Taka praktyka jest uzasadniana potrzebami praktyki obrotu. Naliczanie kar umownych za każdą pojedynczą zwłokę tudzież niezgodności ilościowe w dostawach – w sytuacji w której w roku kalendarzowym takich dostaw jest kilkadziesiąt – byłoby wysoce niepraktyczne. W tym zakresie ustanowiony w §53 Karty Dostawcy B. P. sposób naliczania kar za każdy okres rozliczeniowy - którym zgodnie z pkt. 6(2) i 6(3) Umowy jest rok kalendarzowy - jest w pełni uzasadniony i korzystny dla obu stron stosunku umownego. Powód naliczył kary umowne za rok 2016 notami

księgowymi z 24 i 27 lutego 2017 r. Takie działanie trudno uznać za nadmiernie wydłużone i z tego powodu nielojalne wobec Pozwanego. Nie znajduje tu więc zastosowanie przywołany przez Pozwanego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 stycznia 2017r., sygn. akt XIII GC 548/15, gdzie „wystawienie not księgowych nastąpiło z bardzo dużym opóźnieniem w stosunku do daty wykonania dostawy, gdyż procedura naliczania kar umownych obowiązująca u powódki była bardzo czasochłonna i wieloetapowa”. W niniejszej sprawie nie można zatem mówić o niezgodnym z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. odwlekaniu powstania daty wymagalności roszczenia o zapłatę kar umownych.

VII. Roszczenia Powoda o kary umowne

a. relacja umowna stron i sposób naliczania kary

Powód wskazał, że roszczenia z tytułu kar umownych wynikają z umowy handlowej z dnia 16 listopada 2015 r. („Umowa”), na podstawie której Powód dokonywał zakupów towarów u Pozwanego. Zakupy były dokonywane w oparciu o jednostkowe zamówienia składane w systemie na zasadach określonych w Umowie oraz w Karcie Dostawcy, stanowiącej integralną część Umowy („Karta dostawcy”).

W odniesieniu do kary umownej za zwłokę, Powód wskazał, że zgodnie z § 53 ust. 2 Karty dostawcy, opóźnienia w dostawach stanowiły podstawę do naliczania kar umownych, w wysokościach określonych w Umowie. Wysokość kar umownych była uzależniona od wartości wszystkich dostaw dokonanych w przyjętym okresie rozliczeniowym, tj. roku kalendarzowym, za każdy pełny dzień opóźnienia. Wysokość kary umownej różniła się w zależności od tego, czy długość średniego opóźnienia w okresie rozliczeniowym ograniczała się do 2 dni, czy też przekraczała 2 dni. Wysokość kary umownej została sprecyzowana w § 6 pkt. 3 Umowy, zgodnie z którym wynosi ona 0,05% wartości wszystkich dostaw dokonanych w przyjętym okresie rozliczeniowym za każdy pełen dzień opóźnienia – w przypadku w którym średnioroczne opóźnienie wynosi do 2 dni opóźnienia i 0,15% wartości wszystkich dostaw dokonanych w przyjętym okresie rozliczeniowym za każdy dzień opóźnienia – w przypadku przekroczenia 2 dni opóźnienia.

W odniesieniu do kary umownej za jakość serwisu, Pozwany wskazał, że zgodnie z §53 ust. 1 Karty dostawcy, w wypadku niedostarczenia towaru zgodnie z zamówieniem, Pozwany był zobowiązany zrekompensować Powodowi stratę wynikającą ze złej jakości dostaw w formie kary umownej wyliczonej w sposób opisany w Karcie dostawcy (przy czym przez jakość dostaw należy tu rozumieć niezgodności ilościowe w dostawach). Kara umowna była naliczana za każdy określony okres rozliczeniowy (rok kalendarzowy), na podstawie stosunku sumy tzw. linii niedostarczonych i nieprawidłowo dostarczonych do ogółu linii zamówionych, według dokumentu statystyki dostaw B. (tzn. według ilości uśrednionej dla okresu rozliczeniowego). Wysokość kary umownej została sprecyzowana w § 6 pkt. 2 Umowy w ten sposób, że jeśli Pozwany dostarczy poniżej 85% linii towarów w okresie

rozliczeniowym, będzie zobowiązany zapłacić karę umowną w wysokości 3% wartości zakupów.

W celu przedstawienia procesu nakładania kary umownej na kontrahentów Powoda, Powód dołączył do Repliki pisemne zeznanie świadka S. J., menedżera w przedsiębiorstwie Powoda. Świadek ten zeznał, że dokument „Statystyka dostaw Dostawy z okresu rozliczeniowego” jest opracowywany przez pracowników działu logistycznego na podstawie dokumentów wewnętrznych (potwierdzeń odbioru towarów, daty odbioru i weryfikacji ilości towarów). Na tej podstawie obliczana jest kara umowna, po czym „Statystyka” przesyłana jest danemu dostawcy, wraz z określeniem naliczonej kary umownej. Dostawcy mają następnie czas na zajęcie stanowiska i zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń. Jeśli takowe są zgłaszane wyliczenia są ponownie weryfikowane. Po zakończeniu tego procesu Powód wystawia noty księgowo.

Świadek S. J. wyjaśnił także, że opóźnienie dostawy następuje gdy dostarczenie zamówionego towaru zajmuje dostawcy większą liczbę dni roboczych niż jest to określone w Umowie (w której dostawca określa w jakim terminie najpóźniej jest w stanie dostarczyć zamówiony termin). Opóźnienie liczone jest następnie średniorocznie dla danego roku kalendarzowego.

Z kolei odnośnie jakości serwisu świadek S. J. wyjaśnił, że zgodnie z Umową (§53 ust. 8) dostawca zobowiązany jest dostarczać wszystkie artykuły z zamówień w ilościach zamówionych. Każdy rodzaj towaru to jednak „linia” zamówienia. Jeśli dostawca nie dostarcza ani jednej sztuki danego artykułu traktuje się taką linię jako „nie dostarczoną”, jeśli zaś artykułów jest mniej niż zamówiona ilość uznaje się, że linia została „nieprawidłowo dostarczona”.

Świadek S. J. wyjaśnił także, że potwierdzenia odbioru dołączone do Repliki stanowią w części tzw. „dowody pierwszego odbioru, a w części „dowody drugiego odbioru. W czasie pierwszego odbioru sprawdzana jest jedynie ilość palet. Weryfikacja ilości dostarczonych artykułów następuje, z praktycznych względów, dopiero podczas przeliczania towarów (drugi odbiór).

Choć w stanowiącym odpowiedź na wezwanie do zapłaty piśmie z 13 maja 2019 r. Pozwany kwestionował istnienie umownego stosunku prawnego między stronami, w toku postępowania arbitrażowego samego faktu zawarcia i ważności Umowy handlowej łączącej strony już nie negował. Pozwany nie kwestionował także związania postanowieniami Karty dostawcy.

Istnienie stosunku prawnego i handlowego między stronami należy zatem uznać za bezsporne, tak jak i związanie określonym w §53 Karty dostawcy i §6 Umowy sposobem naliczania kar umownych za zwłokę i niezgodności ilościowe w dostawach.

b. 10-dniowy termin na podniesienie niezgodności w zestawieniu opóźnień i ilości dostarczonych towarów

i. Stanowiska stron

Powód wskazał, że z §53 ust. 4 Karty Dostawcy wynika obowiązek Pozwanego do podniesienia w terminie 10 dni niezgodności jego danych z danymi Powoda dotyczącymi podstaw do naliczenia kar umownych uwidocznionymi w dokumencie Statystyka dostaw Dostawcy („4. W przypadku niezgodności danych Dostawcy z uwidocznionymi w dokumencie Statystyka dostaw Dostawcy lub jakichkolwiek innych niezgodności Dostawca jest zobowiązany do ich pisemnego przedstawienia B. P. w terminie 10 dni od ich otrzymania. W przeciwnym wypadku dane uwidocznione w statystyce Dostaw Dostawcy uznaje się za prawidłowe”). W ocenie Powoda, Pozwany się z tego obowiązku nie wywiązał, ponieważ nie zareagował na przekazany przez Powoda email w dniu 7 lutego 2017 r. z tabelą informacyjną dotyczącą serwisu za rok 2016 r., tj. informację o średnim opóźnieniu oraz jakości dostaw (niezgodności ilościowych w dostawach) (email załączono do Pozwu). Informacja ta została przekazana z zastrzeżeniem naliczenia kary umownej w przypadku braku odpowiedzi ze strony Pozwanego. Powód umożliwił Pozwanemu ustosunkowanie się i ewentualne oprotestowanie zestawienia opóźnień i niezgodności ilościowych w dostawach. Powód wsparł powyższe dowodem z zeznania świadka P. F. - pracownika Powoda, który wysyłał w/w wiadomości Pozwanemu. Powód podniósł też, że pan F. wysyłał wiadomości na adres przedstawiciela Pozwanego, z którym wcześniej kontaktował się w ramach stosunku handlowego łączącego strony (z panem M. K.). W konkluzji tego wątku, Powód podniósł, że skoro Pozwany nie udzielił odpowiedzi na w/w wiadomości Powoda, to w ocenie Powoda Pozwany utracił możliwość późniejszego kwestionowania wysokości i zasadności naliczonych przez Powoda kar umownych.

Pozwany nie wypowiedział się w przedmiocie wynikającego z §53 ust. 4 Karty Dostawcy obowiązku podniesienia w terminie 10 dni ewentualnych niezgodności w zestawieniu opóźnień i jakości serwisu za rok 2016 i jego znaczenia dla skuteczności naliczenia kar umownych. Nie negował także okoliczności braku reakcji w ciągu 10 dni na wyliczenie kar umownych przesłane Pozwanemu wiadomością z 7 lutego 2017 r. przez Powoda.

ii. Rozstrzygnięcie Zespołu Orzekającego

Na podstawie dokumentów przedstawionych przez Powoda, jak również pisemnych zeznań świadków, Zespół Orzekający ustalił, że Pozwany nie zareagował w przeciagu zastrzeżonych w Karcie Dostawcy 10 dni od przedstawienia przez Powoda wyliczenia kar umownych (7 lutego 2017 r.). Pozwany zagregował natomiast wiadomością z 24 marca 2017 r. skierowaną przez pana T. B. – dyrektora sprzedaży u Pozwanego, w której prosi on o bardziej szczegółowe zestawienie i wyjaśnienia „z czego wynikają poszczególne kwoty” (korespondencja załączona do Repliki), a następnie dnia 3 kwietnia 2017 r. przekazał zestawienie Powoda z komentarzami ze strony Pozwanego.

Pomimo, że Pozwany wniósł zastrzeżenia (i to ogólne) do zestawienia dostaw o którym mowa w §53 ust. 4 Karty Dostawcy dopiero po upływie ponad półtora miesiąca czasu od dnia 7 lutego 2017 r., w ocenie Zespołu Orzekającego sama ta okoliczność nie powinna pozbawiać Pozwanego możliwości kwestionowania zaistniałych opóźnień i niezgodności ilościowych oraz wynikającego z nich wyliczenia kar umownych. W szczególności, choć Powód wskazał, że wiadomość z 7 lutego 2017 r. przesłał panu M. K. – reprezentującemu Pozwanego, to nie ma całkowitej pewności (np. w postaci potwierdzenia odbioru), że wiadomość ta skutecznie dotarła do Pozwanego. W tej sytuacji traktowanie 10-dniowego terminu jako bezwzględnie upływającego od dnia nadania pierwszej wiadomości email przez Powoda (7 lutego 2017 r.) i skutkującego pozbawieniem Pozwanej możliwości kwestionowania zasadności naliczenia kar umownych, byłoby nieuzasadnione.

c. Naliczenie kar umownych przez Powoda za rok 2016 r.

Centralną osią sporu między stronami była kwestia zasadności naliczenia przez Powoda kar umownych za rok 2016 r. Pozwany w szczególności utrzymuje, że kary te zostały naliczone bezpodstawnie i że Powód nie udowodnił w tym zakresie swojego roszczenia. Powód zaś przedstawia wyjaśnienia, które zasadność naliczenia dochodzonych Pozwem kar umownych mają potwierdzać.

i. Stanowiska stron

Powód przedstawił dokumenty wewnętrzne oraz zeznania pisemne świadków, za pomocą których wykazywał zasadność naliczenia kar umownych za opóźnienie i jakość serwisu. Do Pozwu, Powód załączył „zestawienie dostaw Pozwanego dla Powoda za rok 2016”, które zgodnie z §53 ust. 3 Umowy przekazał Pozwanemu wraz z informacją o planowanym naliczeniu kar umownych na początku 2017 r. Powód wyjaśnił, że jest to dokument wewnętrzny Powoda, sporządzony przez pracowników działu logistycznego, zajmujących się weryfikacją dostaw dla Powoda, zawierający statystykę dostaw otrzymanych od Pozwanego w roku 2016. Ponadto, do Repliki Powód dołączył dokument o nazwie „Dostawy Niemce 2016 - jakość dostaw / opóźnienie” (w formie pliku Excel). Powód wyjaśnił jednocześnie, że w dokumencie tym w zakładce „wg referencji”, wskazane są szczegółowo poszczególne dostawy danych towarów dostarczonych przez Pozwanego do każdego ze sklepów B. w roku 2016, wraz z datą zamówienia, datą otrzymania danego zamówienia, jego jakości, dni opóźnienia oraz referencją zamówienia. W zakładce „wg zamówień” przedstawiono natomiast ogólną statystykę zamówień, podkreślając również w kolorze żółtym ilość dni opóźnienia, natomiast w kolorze pomarańczowym procent jakości serwisu. Do Repliki Powód załączył także potwierdzenia odbioru dostaw Pozwanego przez Powoda w roku 2016 w poszczególnych sklepach Pozwanego wskazujących dokładną datę odbioru każdej dostawy (w formie skanów dokumentów). W ocenie Powoda, dokumenty te stanowią dowód potwierdzający fakt, iż ilość zaznaczonych kolorem pomarańczowym towarów będących przedmiotem danych dostaw rzeczywiście nie zgadzała się z ilością

zamówionych przez Powoda towarów. Wskazują one, oprócz daty ich otrzymania, również otrzymaną ilość danego towaru (różniącą się od ilości zamówionej).

Powód wskazał, że za rok rozliczeniowy 2016 r., zgodnie z zestawieniem, średnie opóźnienie za 2016 r. wyniosło 6,30 dnia (pierwotnie wyliczone na 6,45 dnia a następnie skorygowane na 6,30 dnia), co według Umowy uprawniało Powoda do naliczenia kary umownej w wysokości 0,05% za każdy pełen dzień opóźnienia do dwóch dni i 0,15% za każdy dzień powyżej dwóch dni opóźnienia. Dawało to sumę 0,745% wartości wszystkich zakupów dokonanych w okresie rozliczeniowym, tj. 3 075,00 zł.

Z kolei na podstawie stosunku sumy linii niedostarczonych i nieprawidłowo dostarczonych do ogółu linii zamówionych, Powód wyliczył – w sposób określony wyżej - karę umowną za rok 2016 w wysokości X zł.

Twierdzenia o wysokości kary umownej wyliczonej przeciwko Pozwanemu za 2016 r. wsparte zostały pisemnym zeznaniem świadka P. F. (pracownika Powoda), do którego obowiązków należy między innymi obliczanie wysokości kar umownych i informowanie o nich kontrahentów.

Pozwany podnosił przede wszystkim, że Powód nie udowodnił, że konkretne dostawy zostały zrealizowane w sposób niezgodny ze złożonych przez niego zamówieniem. W ocenie Pozwanego, to Powód powinien wykazać następujący ciąg zdarzeń: złożenie zamówienia dostawy wraz z rodzajem, ilością towaru i terminem dostawy -> doręczenie zamówienia do Pozwanego -> rzeczywisty termin realizacji zamówienia -> rzeczywista ilość dostarczonego towaru -> liczba dni opóźnienia -> liczba dni do naliczenia kary umownej -> ilość i rodzaj brakującego/naddatkowego towaru -> podstawę do naliczenia kary -> rachunek matematyczny wykazujący wyliczenie kary umownej, traktując naliczenie kary odrębnie dla każdego zamówienia, jako jednostkowej transakcji. Pozwany powołał się przy tym na §33 Karty dostawcy, z którego wynika że każde zamówienie posiada jeden, niepowtarzalny dla każdego sklepu numer, który służy do kontroli dostaw i faktur. Ponadto, zdaniem Pozwanego, dokumenty załączone przez Powoda przy Replice w żaden sposób nie są powiązane z ustaleniem kar umownych naliczonych przez Powoda na rzecz Pozwanego. Materiał dowodowy zaofiarowany przez Powoda jest zdaniem Pozwanego niewystarczający, ponieważ przedstawia on co najwyżej termin dostarczenia towarów i ich ilość, ale bez odniesienia do wartości z dokonanego przez Powoda zamówienia i przez to uniemożliwia ich skonfrontowanie. Pozwany podniósł także, że po realizacji określonego (konkretnego) zamówienia, Powód nie składał żadnych reklamacji Pozwanemu i nie podnosił zarzutów co do wykonywania danego zamówienia. W konsekwencji, zdaniem Pozwanego Powód nie sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu.

ii. Rozstrzygnięcie Zespołu Orzekającego

W ocenie Zespołu Orzekającego materiał dowodowy przedstawiony przez Powoda jest wystarczający dla wykazania jego roszczeń przeciwko Pozwanemu. Powód szeroko wyjaśnił sposób naliczenia kar umownych wobec Pozwanego za rok 2016 i dołączył obszerną dokumentację wewnętrzną, jak również pisemne zeznania świadków, na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wyjaśnienia te są wiarygodne i przekonujące. Zeznania świadków i wyjaśnienia Powoda (w pismach procesowych), a także złożone w trakcie rozprawy ustnej przez pełnomocnika Powoda harmonizują z przedstawionymi przez Powoda dokumentami, tworząc spójny obraz całości relacji handlowej stron.

Rację ma Pozwany, że Powód nie przedstawił dokumentów, które potwierdzałyby składane zamówienia. Jak wynika z §33 Karty dostawcy i wyjaśnień pełnomocnika Powoda złożonych w trakcie rozprawy, Powód składał zamówienia za pomocą systemu elektronicznej wymiany danych EDI. Zespół Orzekający uznał jednak, że wystarczającym dowodem składania zamówień na towary – w zaistniałych okolicznościach i w świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – są twierdzenia Powoda i zeznania świadków, którzy okoliczności te potwierdzili.

Nie jest natomiast zasadny zarzut Pozwanego, że dokumenty wewnętrzne Powoda nie stanowią dowodu występujących rozbieżności pomiędzy zamówieniami i ich realizacją. Powód dołączył cały komplet relewantnych skanów „dowodów drugiego odbioru”, na których odnotowywano rozbieżności pomiędzy zamówioną ilością towaru i ilością dostarczoną. Przedstawił także „dowody pierwszego odbioru”, z których wynikają daty otrzymania towarów. Dowody te współgrają z przedstawionym przez Powoda zestawieniem pt. „Dostawy Niemce 2016 - jakość dostaw / opóźnienie”.

Należy także wskazać na wiadomość wysłaną w imieniu Pozwanego przez TB 3 kwietnia 2017 r., w którym potwierdza on, że w dostawach realizowanych przez Pozwanego na rzecz Powoda, wystąpiły opóźnienia i niezgodności ilościowe. W wiadomości tej B stwierdza co następuje:

...

Wbrew zatem twierdzeniom Pozwanego, w kwietniu 2017 r. (czyli na etapie naliczania kar umownych) przedstawiciel Pozwanego przyznał fakt wystąpienia opóźnień i niezgodności ilościowych w dostawach towarów dla Powoda.

Należy także podkreślić, że Pozwany nie zaoferował żadnych dowodów (ani z dokumentów ani świadków), z których wynikać mogłoby, że w sposób prawidłowy, tj. w stosownym czasie (bez opóźnień), jak również w odpowiedniej ilości, realizował dostawy na rzecz Powoda. W tej sytuacji, Zespół Orzekający uznał, że wiarygodne jest stanowisko Powoda, który przedstawił obszerną dokumentację i zeznania świadków

korespondujące z podnoszonymi twierdzeniami, a nie Pozwanego, który ograniczył się do zanegowania twierdzeń Powoda i wskazania, że to na Powodzie spoczywa całość ciężaru dowodowego.

Nie można się również zgodzić z argumentem Pozwanego, że kary umowne powinny być naliczone odrębnie dla każdego zamówienia, jako jednostkowej transakcji. Wyraźnie bowiem z §53 Karty dostawcy (włączonej skutecznie do treści stosunku prawnego łączącego strony) wynika, że kary umowne naliczane są za okres rozliczeniowy, którym jest rok kalendarzowy. Taki system jest zresztą w pełni uzasadniony z gospodarczego punktu widzenia. Zważając na liczbę zamówień realizowanych w każdym roku kalendarzowym pomiędzy Powodem i Pozwanym, naliczanie kary umownej za każde zamówienie byłoby wysoce niepraktyczne.

VIII. Roszczenie Powoda o zapłatę ceny palet

i. Stanowiska stron

Powód podał, że w ramach łączącej strony relacji handlowej doszło do odsprzedaży palet na rzecz Pozwanego 242 sztuk palet po cenie jednostkowej 20 zł netto/sztuka oraz 21 palet po cenie jednostkowej 5 zł netto/sztuka. Powód dochodzi kwoty 6 082,35 zł (brutto) tytułem ceny odsprzedaży tych palet ze sklepu B. Szczecin. W Replie Powód przyznał, że w tym zakresie doszło do transakcji w sposób niezgodny z postanowieniami Karty dostawcy. Zgodnie bowiem z §42 ust. 1 Karty Dostawcy: *„B. nie płaci za dostarczone palety/nośniki ani nie transportuje ich z powrotem do Dostawcy. Dostawca zobowiązany jest do odbioru palet/nośników zwrotnych ze sklepów B. P. podczas dostawy towaru (w proporcji 1:1 dostarczonych do odebranych).”* W odniesieniu jednak do wspomnianych 242 + 21 palet, doszło do zafakturowania ich przez Pozwanego i do zapłaty za nie przez Powoda. Palety te wraz z towarem zostały dostarczone do sklepu B. Szczecin. Następnie, zostały one wydane przedstawicielowi Pozwanego i przez niego odebrane. W dniu 15 marca 2017 r. Powód wystawił fakturę nr 10/B/03/2017 tytułem odsprzedaży wskazanych palet. Faktura nie była kwestionowana przez Pozwanego i nie została zwrócona. Powodowi należy się zatem cena odsprzedaży palet, czy to na podstawie umownej, czy – alternatywnie – tytułem zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia.

Pozwany uważa roszczenie Powoda o zapłatę ceny za palety za niezasadne. Pozwany podkreślił, że dokumenty przedstawione przez Powoda, poświadczają przekazanie palet zupełnie innemu podmiotowi niż Pozwany, mianowicie firmie S. sp. z o.o. z siedzibą w S. K., z upoważnieniem do fizycznego odbioru przez S. ... S.A. - z którymi to spółkami Pozwany nie ma żadnych powiązań. Stąd też to nie Pozwany jest podmiotem, do którego Powód winien skierować roszczenie o zapłatę z tytułu sprzedaży palet, gdyż Pozwany fizycznie tych palet nie odebrał, a za ich zbycie na rzecz Powoda otrzymał od niego zapłatę. Pozwany podkreślił ponadto, że Powód nie udowodnił samego faktu zawarcia umowy w odniesieniu do palet ze sklepu B.

Szczecin. Nie może stanowić dowodu na powyższą okoliczność Karta dostawcy, gdyż zgodnie z jej §42 Powód nie był zobowiązany do kupna od dostawcy palet, a towar na dostarczonych paletach dostawca (Pozwany) zobowiązany był do odbioru. Odbiór winien w normalnym toku rzeczy nastąpić podczas dostawy towaru.

ii. Rozstrzygnięcie Zespołu Orzekającego

W ocenie Zespołu Orzekającego, roszczenie o zapłatę ceny za odsprzedane palety jest uzasadnione. W tym zakresie należy podkreślić, że bezsporne jest, po pierwsze, że za palety fakturę wystawił Powodowi Pozwany (w ramach faktur za dostarczany towar) i że Powód za nie zapłacił, a ponadto, że palety zostały zwrócone podmiotowi trzeciemu – firmie S. - przez Powoda (co wynika m.in. z przedstawionego przez Powoda dokumentu „Oświadczenie o wydaniu Palet Pozwanemu przez Powoda z dnia 24 luty 2017 r.”). Po drugie, nie budzi także wątpliwości, że zapłata za faktury i ich odsprzedaż odbyła się niezgodnie z postanowieniem §42 Karty dostawcy.

Pomimo niezgodności sprzedaży i powrotnej odsprzedaży palet z §42 Karty dostawcy, Zespół Orzekający uznał, że do zawarcia umowy odsprzedaży palet doszło w sposób dorozumiany (*per facta concludentia*), na podstawie czynności dokonanych przez strony lub reprezentujące je - w dokonywanych czynnościach handlowych - podmioty.

Nie zasługuje na aprobatę podejmowana przez Pozwanego próba „ukrycia się” za podmiotem trzecim – firmą S., z którą Pozwany rzekomo nie posiadał żadnych powiązań. Z całości dokumentacji złożonej do akt (w tym faktur wystawionych przez Pozwanego Powodowi na towar i palety, gdzie pozycja ta określana jest jako „paleta drewniana 960x1200 S.”, potwierdzeń odbioru bloczków betonowych na paletach z firmy S., gdzie Pozwany funkcjonuje jako „płatnik” [wobec firmy S.]) jednoznacznie wynika, że firma S. była dostawcą bloczków betonowych sprzedawanych przez Pozwanego Powodowi. O firmie S. wspomina także pan T. B. we wskazanej wyżej wiadomości z 3 kwietnia 2017 r. Firma S. działała zatem z upoważnienia Pozwanego i na jego rzecz dostarczała towar do Powoda na paletach. Zupełnie zrozumiałym z punktu widzenia sposobu prowadzenia działalności handlowej jest w konsekwencji, że zwrot palet przez Powoda nastąpił do firmy S.. Skoro zaś Powód następnie wystawił fakturę Pozwanemu z tego tytułu, a ten ją przyjął, to nie może być wątpliwości, że akceptował zwrot palet do firmy S. jako mieszczący się w relacji handlowej stron. Tym samym zobowiązał się - choć w sposób dorozumiany - do zapłaty za zwrócone/odsprzedane palety.

IX. Odsetki

W przedmiocie odsetek Zespół Orzekający orzekł zgodnie z żądaniem Pozwu. Za datę wymagalności roszczeń, poczynszy od których należy naliczać odsetki należy uznać:

- a) w odniesieniu do kary umownej za zwłokę 10 marca 2017 r. (stanowiący termin płatności z noty księgowej z 24 lutego 2017 r.),

- b) w odniesieniu do kary umownej za jakość serwisu 13 marca 2017 r. (stanowiący termin płatności z noty księgowej z 27 lutego 2017 r.,
- c) w odniesieniu do ceny za odsprzedaż palet 29 marca 2017 r. (stanowiący termin płatności z faktury za palety z 15 marca 2017 r.).

X. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania arbitrażowego i zastępstwa procesowego

Powód wygrał sprawę w całości. Na podstawie §47 Regulaminu należało rozstrzygnąć o kosztach z uwzględnieniem takiego wyniku sprawy. Powodowi należy się w konsekwencji zwrot 100% poniesionych kosztów postępowania arbitrażowego (w wysokości, tj. kwota X zł. (netto)

Powód wystąpił także o zwrot kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego w kwocie X zł według spisu kosztów. Kwotę tę Zespół Orzekający uznał za rozsądną zważając na okoliczności sprawy, w tym w szczególności nakład pracy pełnomocnika. Uwzględniając wynik sprawy, należy mu się zwrot tych kosztów w zawnioskowanej.